ער.

ישראל מה מנחת חומא של ישראל נקמצת

אף מנחת חומא של כהנים נקמצת אי מה

מנחת חומא של ישראל נקמצת ושיריה

נאכלין אף מנחת חומא של כהנים נקמצת

ושיריה נאכלין ת"ל ילכהן כמנחה לכהן

. כמנחה ולא לאשים כמנחה כו הא כיצד

קומץ קרב בעצמו ושירים קריבין בעצמן הא

שתהא עבודתה כשרה בו מהכא נפקא

מהתם נפקא 6 מנין אלכהן שבא ומקריב

קרבנותיו בכל עת ובכל שעה שירצה ת"ל

בובא בכל אות נפשו ושרת אי מהתם הוה

אמינא ה"מ דבר שאין בא על חמא אבל

דבר שבא על חמא אימא לא והא גמי מהכא

נפקא מהתם נפקא 3 יו וכפר הכהן על הנפש

השונגת בחמאה ° בשנגה במלמד שהכהן

מתכפר על ידי עצמו אי מההוא הוה אמינא

הני מילי בשוגג אבל (6) במזיד לא קמ"ל

יו במזיד היכי משכחת לה בזרון שבועה תניא

אידך יר"ש אומר מנחת חומא של כהנים

נקמצת והקומץ קרב בפני עצמו והשירים

קריבין בפני עצמן ר"א בר"ש אומר הקומץ

קרב בעצמו והשירים מתפזרין על בית הדשן

א"ר חייא בר אבא הוי בה רבי יוחנן בית

הרשן דהיכא יו אי דלמעלה היינו אבוה יו אי

דלמטה יש לך דבר שקרב למטה א"ל רבי

אבא דלמא לאיבוד אחיכו עליה וכי יש לך

דבר שקרב לאיבוד תני אבוה דרבי אבין

בל מנחת כהן כליל תהיה לא תאכל לאכילה

הקשתיה ולא לדבר אחר מאי קא אמר אמר

אביי הכי קא אמר כל מנחת כהן יו לא תאכל

חובתו כליל תהיה נדבתו א"ל רבא יסכינא

חריפא מִפָּסקא קראי אלא אמר רבא כל מנחת

כהן כליל תהיה נדבתו לא תאכל חובתו

ואיפוך אנא מסתברא נדבתו הוה ליה לרבויי

שכן 'תדירה לא חטי בסים ריחיה אדרבה

חובתו הוה ליה לרבויי שכן עשרון חובה הגך

נפישן ורבגן האי כל מנחת כהן כליל תהיה

לא תאכל מאי עבדי ליה מיבעי להו לכדתניא

אין לי אלא עליונה בכליל תקטר ותחתונה

בלא תאכל מנין ליתן את האמור של זה בזה

ואת האמור של זה בזה ת"ל כליל כליל לגזירה

שוה נאמר כאן כליל ונאמר להלן כליל מה

להלן בכליל תקטר אף כאן בכליל תקטר

ומה כאן ליתן לא תעשה על אכילתו אף

להלן ליתן לא תעשה על אכילתו בעי רבינא

כהן שאכל מן האימורין יו מה הוא לאו דזרות

תורה אור השלם

1. וכפר עליו הכהן על חַטָאתוֹ אֲשֶׁר חָטָא מֵאַחַת מֵאֵלֵה וִנִסְלַח לוֹ וְהִיתָה לַכּהֵן מאקה וְנְּסְלַח לוֹ וְהוּיְתָה כְּבֹּקו בָפִנְחָה: 1. וְכִי יְבָא הַלְּוִי מַאְחָה שְׁעָרִיףְ מִבֶּל אשֶׁר הוא גְר שָׁם וּבָא בְּכָל אַוַּת בַּפָשו אֶל הַמִּלְם אַשֶּׁר יְבַחַר

הַשׁנֶגֶת בְּחֶטְאָה בִשְׁנָגה לִפְנֵי יִיָּ לְבַפֵּר עַלִיו וְנִסְלַח לוּ:

במדבר טו כח במדבר אי כח 4. וְכָל מִנְחַת בֹּהַן כָּליל תִּהְיָה יקרא ו טז

שימה מקובצת

ן כהנים למנחת חוטא: כן ולא לאשים כמנחה. גליון כמנחה דעלמא. כלומ' שיהא הקומץ . נקטר והשאר נאכל אלא כול כליל. הרגמ״ה: גן וכפר. לקמן , , דף כ"ט והוריות דף ז' דורש י א: דו מתיבות במזיד כו׳ עד שבועה נמחק: ס) אי דלמעלה
היינו אבוה. א"ת אימא דלה"ש
יקריב אותם ע"ג המערכה וי"ל
דבפני עצמן משמע שלא במקום
המערכה והיינו תפוח מיהו
קשה דאמרינן בפרק נושאין על כר׳ נותנים עליו חומרי כהנים כר׳ למאי הלכתא אמר רב פפא למנחתו נקמצת כו׳ ופריך איקרי באז כל שממנו לאשים כו׳ . מיהו תימה דהתם קשה מה תקנה היא זו לפזרה ע"ג הדשן . רילמא מנחת כהנים היא ובעיא א) דצריך ואין לו תקנה בין א) דצריך ואין לו תקנה בין לר"א ובין לרבנן. תו"ח. אי דלמעלה פי׳ שעל התפוח היינו אבוה ר"ש דאמר לתקומץ קרב . המערכה דא"כ לאו היינו לעצמו אלא ע״כ על גבי תפוח קאמר שהי׳ שם אפר חם . השירים נקטרים שם: ו) אי והשירים נקטרים שם: ו) אי
דלמטה פי' אבית הדשן שהיה
בעזרה שהיו שורפין פסולי
קדשי קדשים: ז) לא תאכל
חובתו כליל תהי' נדבתו.
והכריחו לזה מדל אתכיב כליל שתוק ומדכתיב נמי זאכל ש"מ דדרשינן הכי: לא תאכל חובתו כו׳ אמר רבא כו׳. ש לתמוה מה יש חילוק בין הני לישני ומאי דעתיה דאמורא קמא שסרס את המקרא ונ"ל שדעת התלמוד דקרא דוכל מנחת כהן קאי אקרא דלעיל מנחת כהן קאי אקרא דלעיל דמיתין בחובה שהרי חביתין וכל מנחת כהן שהיא חובה לא נוכל מנחת כהן שהיא חובה לא לוכר המקרא וודחק לומר דוכל מנחת כהן קאי אודבה כמו מנחת כהן קאי אודבה כמו אחובר צשיון דברא דלעיל אחובר אייון ברכא דלעיל אחובר אייון ברכא דלעיל אחוברה אייון דברא דלעיל אחוברה אייון ברכא דלעיל אחוברה אייון ברכא דלעיל אחוברה אייון ברכא דלעיל היכרא דער היכרא דלעיל היכרא דער היכרא אחובה אע"ג דקרא דלעיל . בחובה משתעי וה״ק וכל מנחת . כהן בין נדבה בין חובה כליל תהיה לנדבתו לא תאכל חובתו ואינו נראה לו דוחק כיוו דקרא משתעי בחובה עם נדבה. כנ"ל דהתם כולה קרבן לא חזי לכהנים ולא קרינא ואכלו אותם אשר כופר אבל הכא (והתם) קרינן ביה בבשר ואכל ועוד יש :'וטב כו'

א) נכאה דל"ל וי"ל דהא דאמר התם דהכא אפי' רבנן מודו ר"ל דמודו דלריך.

אי דלממה. פי בקונטרס על שפך הדשן בחוץ וקשה א"כ הוי נפסל "מ א ב מיי פ"ד מהל כלי בעל אלא נראה בעורה בתחום ששת תרום ושונים ושרחנו בעורה וארחנו ביולא אלא נראה בעזרה במקום ששם פרים ושעירים נשרפין כדאמר בפרק טבול יום (זבחים קד:) דשלשה דשנים הן והא דתנן בפרק היה נוטל (סוטה דף כג.) ומנחתה מתפזרת אבית הדשן שם היתה ולא נפסלה ביוצא ש ור״ת מפרש במקום

שמניחין תרומת הדשן אצל הכבש ולא יתכן דתרומת הדשן הודם תמיד היה ואחר התמיד היו מקריבין קרבנות ומנחות ואז כבר נצטען: ויש דך דבר שקרב לממה. ואע"ג דאיכא רלפת העזרה דנתקדשה לר' יהודה (זכחים דף נט.) אין זה למטה והיינו אבוה: ש לך דבר שקרב לאיבוד. ולע"ג דאיכא שתי הלחם הבאין בפני עלמן

דלשריפה קאתיין כדאמרי' בהתכלת (לעיל דף מו:) שאני התם דעיקר מנותן עם הכבשים לאכילה: לאבילה הקשתיו. דאימקשא

מנחת חוטא לחביתין . לעניין אכילה ולא להקרבה שזה לאיבוד חה כליל: מאר קאמר. דהא כליל נמי כחיב ביה אלמא לכליל נמי הוקשה הכי קאמר כלומר האי קרא לאו בחדא מנחה דאי בחדא מנחה לכתוב כליל ונישתוק דלא סבירא ליה הא דמסקינן לקמן משום לאו אלא לא תאכל קאי אמנחת חובתו וכליל תהיה אנדבתו כמו שמפרש אביי ורבא ואתרוייהו פריד ואיפוך אנא ומה שהקדים אביי לא תאכל לכליל תהיה כדי לקיים וכל מנחת כהן אכולהו מנחות דהכי קאמר אביי לא תאכל חובתו לאו חובתו דווקא קאמר אלא כלומר אף חובתו וכל שכן נדבתו אבל כליל תהיה אנדבתו דווקא קאי ורבא לא חייש בהא דשפיר מקיים ין וכל דמנחות הוקשו לחביתין הך לענין

כליל והך לענין לא תאכל: ובסים ריחיה. פירש בקונטרם בחד לישנא דכתיב במנחת נדבה וחביתין ריח ניחוח מה שחין כן במנחת חוטא וקשה דלא חשיב שמן ולבונה לכך נראה כלשון אחר שפירש דמינייהו בסים ריחיה:

ורבנן האי כל מנחת כו'. היינו בין רבנן בין ר״ם דפליגי עליה דרבי אלעזר ברבי שמעון: לאו דורות. פי׳ בקונט׳ וכל זר לא יאכל קודש [וכפירושו] משמע בפ"ק דכריתות (דף ד:) גבי אכל חלב מן המוקדשים דקאמר רבי יהודה לוקה שלש וחשיב תרי לאוין דחלב וחד דכתיב וכל זר לא יאכל קודש וכן בפ׳ בתרא דמכות (דף יח.) אמר רבא זר שאכל מן העולה לפני זריקה חוץ לחומה לר"ש לוקה חמש ופריך לילקי נמי משום וכל זר לא יאכל קודש וקשה דההוא קרא בתרומה כתיב כדמוקי ליה בפרק י' יוחסין (קידושין דף סט:) יוכתיב לעיל מיניה תושב ושכיר לא

יחכל קודש ונראה דגרסי ⁶⁾ בתרוייהו חר לא יאכל כי קודש הם ובההיא שמעתא גופא דמכות (דף יח:) מייתי לה גבי זר שאכל מחטאת ואשם לפני זריקה פטור ואם תאמר והיכי לקי הכא ובכריתות אלאו דורות הא מסיק התם במכות גבי עולה ה"מ היכא דחזי לכהנים הכא לכהנים נמי לא חזי וגבי זר שאכל מחטאת ואשם לפני זריקה פטור קאמר P נמין

מנחת חוטא של כהנים אלא שתהא עבודה כשרה בו: ד) אלא כמנחה. דמשמע כמנחת חוטא של ישראל דאילו נאמר כמנחתו הוה משחמע בדקאמרת מקיש חובחו לנדבחו (והלא לא נאמר כו'): לכהן כמנחה. שו כלומר כל שיש לכהן לעשות בה יהא כמנחת חוטא של ישראל דנקמלת: ולא לאשים כמנחה. לענין מזבח אין שוין מנחת חוטא של כהנים ומנחת חוטא של ישראל דשירי מנחת חוטא של ישראל נאכלין ומנחת חוטא של כהנים קריבין: ומקריב קרבנותיו. של עלמו אפי׳ מנחת חומא של כהגים 10 כמנחת חומא של

שאינו שלו: דבר הבא על חטא. כנון מנחת חונות: בחטתה בשנגה מלמד וכו'. דהכי משמע וכפר הכהן על הנפש השוגגת אפי' על נפשו של עלמו וקאמר על חטאת אע"ג דאתי על חטא: ה"מ בשוגג. כדכתיב על הנפש השוגגת: אבל ממיד. כגון היכא דהויין נמי אמזיד כגון אשם חרופה ושמיעת קול לא יקריב בעלמו קמ"ל. והיתה לכהן כמנחה דהאי קרא במנחת חוטא דשבועת העדות כחיב דעשה כו מזיד כשוגג: דלמעלה. על י] התפוח (הדשן) מגחלים שעל המובח לוברים יא] את הדשן לתפוח נמלא דלבסוף מתפזר על בית הדשן. מ"ר ז"ל: אלא אבים הדשן דלמטה. במקום שמשליך מוראה וגולה ותרומת הדשן אצל הכבש ושם היו נבלעים ושם היה מתפור: דלמא לאיבוד. שאין לריכין שום הקטרה אלא לאיבוד מפורן שלמטה: וכי יש לך דבר שקרב. מתחילתו לחיבוד: תני אבוה וכו'. מימרא בפני עלמו. ע"א מ"ר ז"ל וכי יש לך דבר שקרב לאיבוד תני אבוה דר' אביו לעולם מתפורת אבית הדשן דלמטה ודקא אמרת וכי יש לך דבר קרב "ב] (כבר) לאיבוד גזירת הכתוב היא דכתיב כל מנחת כו׳ לאכילה הקשתיו מנחת חוטא של כהנים למנחת נדבתו תרויהו 1) אין נאכלות ולא לדבר אחר לענין הקרבה דשאני 1) מנחת חוטא שלו אין קריבין אלא מתפורים אבית הדשן: מאי קאמר. היכי שמעינן מהאי קרא חובתו או נדבתו דבעי׳ למימר לאכילה הקשתיו: לא תאכל חובחו. מנחת חוטא אבל נקמנת כליל תהיה מנחת נדבתו שלא מהא נקמנת אלא מקטיר כולה כמנחת חבימין ^{א)} כיון דאים בהך קרא מרוייהו חובחו ונדבחו הלכך מני למימר לאכילה חובתו הקשתיו דמקיש הכא **סכינה חריפה מפסקה קרהי.** וכי יכול אדם להפסיק המקרה להטיל סופו לחחילתו זה לא תאכל חובתו והדר תני ש) לאכילה ההשתיו כו': ואיפוד אנא. דאימא נדבתו נקמלת ולא חובתו: מססברא נדבתו הוה ליה לרבויי. שיהא לה דין חביתין שאינה נקמלת משום דדמיא לחביתין שכן נדבחו חדירה. שיכול להתנדב בכל יום כחביתיון שבאין בכל יום: ולא חשי. נדבתו וחביתין אין באין על חטא: ובסים ריחיה. שנדבתו וחביתין בלולין בשמן ולבונה וריחו נודף מה שאין כן במנחת חוטא. ע"א דבוה ובוה כתיב ') ריח ניחוח מנחת חוטא שאינה תדירה ובאה על חטא ואינה בלולה בשמן ואין כחיב בה ריח ניחוח: שכן באה עשרון. בחביתין ⁵ לאפוקי נדבתו שיכול להביא עשרונים שירנה: חובה. להביא כמו חביתין: ורכנן. דפליגי עליה דר"ש דאמרי מנחת חוטא של כהנים כליל היא ואינה נקמצת האי לא תאכל מאי עבדי ליה וכו': אלא עליונה. חביחין בכליל מקטר לחוד: לאו ⁽⁾ דלא מאכל בעליונה וחיוב כליל מקטר במחמונה לאו דורות. מ"ל כו": לה יחלב קדם ומיקה פנו לה קמיפנים ליה דכהן לגבי אימורים כזר הוי כדאמר בפירקין מ) מן ונדריך אשר תדור [דברים יב]:

רש"י כת"י

לכהן כמנחה. דמה שתלוי לעשות בכהן במנחת חוטא של ישראל כלומר דנקמלת: ולא לאשים. כמנחת חוטא דהך ודאי [לא נאכל]: קרבנוסיו. שהוא מחוייב: בכל עת. ואפילו במשמרה שאינו שלו: ובא בכל אות נפשו. וכי יבא הלוי וגר'.

צכל עם. ואפילו במשתרה שלינו שלו: ובא בכל לאו נפשו. וכי יבא הלוי וגר'.

בכל עם. ואפילו במשתרה שלינו שלו: ובא בכל לאו נפשו. וכי יבא הלוי וגר'.

בבר עם. ואפילו במשתרה שלינו שלו: ובא בכל לאו נפשו יפיל בל היכא דקרומות וקרשה שלו בהשתרה שלינו להיים שלו הפין שלו לשתרה לאחיא על השתרה את בידים במשתרה הקול מדלה מהיד נעולם: אימא לשתר לשתרה לאחיא על הידים שלו במשתרה הקול מדלה מהיד נעולם: אימא לשתר לא הלא בל בידים במשתרה הקול מדלה מהיד נעולם: אימא לשתר לא הלא בידים במשתרה השתרה שלו הידים מישא דאבים במשתרה השתרה שלו במשתרה הקול מדלה במדל מתרה במשתרה השתרה שלו הידים מישא דאבים במשתרה שלו הידים מישא דאבים במשתרה שלו שובר לא השתר לא השתר במשתרה השתרה שלו במשתרה השתרה שלו במשתרה השתרה שלו במשתרה השתרה שלו במשתרה שלו במשתרה השתרה שלו השתרה השתרה שלו השתרחה שלו השתרה של השתרה שלו השתרה שלו השתרה של השתרה שלו השת

 ל) ב"ק קט:, צ) יבמות ק. סוטה
 כג. מוספתא דסוטה פ"ב ה"ז,
 ג' קיא: ערכין כו.],
 מה"ד כמנחמו דאילו נאמר כמנחתו כו' מקיש חובתו לנדבתו והלא כו' [ושייך לדף עג:], ה) ל"ק מ"ז, ו) דתרוייהו. ל"ק, 1) נ"א ל הין א מנוריים: כ קר א יכורי, דשרי רש"ק וגירסת צ"ק דשירי, ס'ון דאיירי בהם קרא בתרוייהו חובתו. צ"ק, ט) תני כליל תהיה חובתו ליק, ט) מני כליל מהיה כי והסקיית. ליק, ט) מני כליל ? סתביקית. ליק, טיל של זה בהל לא, מ) נכברק אלי הן הלוקון מכוח ח. עיש ברשי ח: דייה לאוכל עולהן, נ) חולין כדי, ס) חקרא ה, מ) וכן פירשיי שלפנינו ועיין רשיק, ט) ני ליק שלפנינו ועיין רשיק, ט) ני ליק אורשו ברשי מושב כהן ושכיר, אורשו ברשי מושב כהן ושכיר, ל) ווכ"כ רש"י במכות ית. וכ"כ טן (נכיב רשי במנטת ימו דייה מוסף שם בשם רשייי ע"ש דייה ולילקין, ק) ז'יק, ר) ז'יק מוחק מיבת ודמכות דלא שייך ביה התם לאו דכל זר לא יאכל קדש ע"ש,

הגהות הב"ח

(א) גם' אבל אמזיד לא וכו' היכי משכחת לה נ"ב בתמיה ומשני בזדון שבועה כו' וק"ל:

גליון הש"ם

גמ' בשגנה מלמר שהכהן מתכפר ע"י עצמו. עי' לקמן :קט ע״ל

מוסף רש"י

לכהן כמנחה. לענין ענודת כהן שטעונה קמילה, ולח לחישים כמנחה (פוטה כג.). לחשים כתנחה (נוומה בג.).
שבא ומקריב. לם נדר קרכן
או שהיה מוטל עליו חטלת
ולשם חובה מקריב לף במשתר
ולשם חובה מקריב לף במשתר
שלינו שלו (ב־ק קשי). הקומץ
שלינו שלו (ב־ק קשי). הקומץ
הקרבר בעצמו והשיריים סוא סרי סיא כמנחת ישראל, מה מנחת ישראל נקמלת אף מנחת חוטא של כהנים שראל, נמה מנחת שראל נקחלם אף מנחת חוטא של כהיני שריים נחלות, אד מה מנחת ישראל שריים נאבלין אף זו שיריה נאבלין ח"ל וכל מנחת כהן כלי מהיה, אם כילד הקוותן קרב בעלתו והשיים קרבות לעלתן הדברי ר' שמשן, חלב"ש אותר הקונתן קרב לעלתו והשירים מתפורון אבית הדשן למטור מתפורון אבית הדשן למטור מתפורון אבית הדשן למטור מקום שנותנין שם תרומת הדשן וסנולה וסיינו אלל המזבח

רבינו גרשום

ת״ל לכהן כמנחה. כלומר שצריך לעובדה הכהן לקמוץ . אותה כשאר מנחות : ולא לאש כמנחה דעלמא. כלומר שיהא הקומץ [קרב] והשאר נאכל אלא כולה כליל: ומקריב קרבנותיו. של עצמו אפילו שלא בזמז משמרתו. על הנפש שלא בזמן משמרות. על הנפש
השוגנת אפי׳ על שגנתו: אבל
המוד אימא לא קמיל והיתה
לכהן דהאי אשבועת העדות
בחיב דעשה בה מויד כשוגג:
אי דלפעלה. על הדשן וגחלים
שעל גבי המובח: דילמא
לאבוד: שאין צריכין הקטר
אלא לאברד: לאברד לאברד לאברד לאברד לאברד להקטתית. . לחביתי כ״ג שלא תהא נאכלת כחביתיו ולא לדבר אחר שתהא טעונה הקטר כחביתין אלא הולכ׳ לאיבוד: סכינא חריפא הולכ' לאיבוד: סכינא הדיפא למיפסק קראי. כלומר וכי יכול אדם לפסוק הכתוב להטיל סופו לתחלתו כזה העניין: מסתברא נדבתו הוה ליה לרבויי להקישה לחביתין שכן נדבתו תדיה: כול להביא בכל יום כחביתין שבאין בכל יום. לא חטא נדבתו וחביתין אינן . על חטא: ובסי ריחיה. שנדבתו וחביתין באין בלולין בשמן וריחו נודף: ל"א בזה ובזה כתיב ריח ניחוח: לאפוקי

. מאי עבדי ליה כר׳: לאו דורות. כל זר לא יאכל קדש: